

føre vidnerne anonymitet i retten eller undlade aktindsigt for indklagede i en tilholdssag. Sådanne muligheder eksisterer ikke efter gældende ret.

Efter politiets opfattelse har forurettede haft overdrevne forventninger til politiets magtbeføjelser og er blevet overrasket over, at politiet ikke uden sikre beviser har kunne standse chikanen.

Politiet har efter min opfattelse foretaget de efterforskningskridt, der var mulige, og har fra sagens begyndelse ved henvendelser fra forurettede i anledning af problemer hurtigt indfundet sig for at yde ham hjælp.

Jeg finder påstandene om, at politiet ud fra racistiske motiver ikke har ydet en ordentlig indsats i denne sag, dybt krænkende og uretfærdige, ligesom det forekommer helt urimeligt, at politiet og ikke bøllerne nu skal beskyldes for at være hovedårsag til, at forurettede må opgive sin forretning.«

Jeg kan supplerende oplyse, at jeg naturligvis vil være helt indstillet på – såfremt det måtte ønskes – at afholde et møde, hvor spørgeren vil kunne få lejlighed til mere detaljeret at stille spørgsmål til den politimæssige behandling af sagen.

Ad spm. nr. S 2266

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Anne Baastrup (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 6721, var sålydende:

Til justitsministeren (1/8 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Vil ministeren redegøre for politiets indsats i sagen vedrørende Lubna Elahis anmeldelse, og er det korrekt, at man fra politiets side ikke mente, at man havde tid til at tage imod anmeldelsen?«

Supplerende svar (1/9 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Politidirektøren i København.

Politidirektøren har oplyst følgende:

»Søndag den 30. juli 1995 kl. 01.34 telefonerede en kvinde, hvis navn blev opfattet som Lubna Eliassen, til alarmcentralen og meddelte, at hun var lidt bange, fordi hun havde modtaget en seddel ind ad døren, hvor der stod Tyrkerbekæmpelse på. Hun blev spurgt, om der var sket andet, hvilket hun benægtede, idet hun dog oplyste, at hun for ikke længe siden havde haft besøg af Den danske Forening.

Da der efter det oplyste ikke var behov for akut politimæssig indsats, blev anmelderen henvist til at kontakte den lokale politistation, hvilket hun gjorde telefonisk ca. kl. 01.45.

Anmelderen oplyste til vagthavende kriminalassistent, at hun havde modtaget den føromtaltede seddel, og at hun ønskede, at politiet på et ikke nærmere aftalt tidspunkt kørte forbi hendes bopæl og kontaktede hende.

Under samtalen sikrede kriminalassistenten sig, at der ikke forelå nogen akut fare, og meddelte, at politiet ville komme inden for rimelig tid. Han anmodede derfor ordenspolitiet om at henvende sig til anmelderen. På baggrund af sagens ikke akutte karakter, og da politiet på daværende tidspunkt var optaget af andre mere presserende opgaver, så man sig ikke i stand til at køre ud til anmelderen med det samme, hvilket kriminalassistenten forsøgte at meddele hende telefonisk. Kriminalassistenten havde imidlertid ikke fået noteret anmelderens hemmelige telefonnummer med og kunne ikke få det oplyst gennem nummeroplysningen.

Umiddelbart efter, kl. 02.35, blev det tilstedeværende kriminalpoliti sendt til efterforskning af en påsat brand, og da man efter et par timers forløb vendte tilbage til stationen, skønnede man, at det tidspunkt taget i betragtning ville være mest hensynsfuldt ikke at rette henvendelse til anmelderen, idet man, under hensyntagen til, at hun ikke på ny havde kontaktet stationen, ikke mente, at der forelå nogen aktuel faresituation.

Kl. ca. 05.30 telefonerede anmelderen til stationen og bebrejdede kriminalassistenten, at politiet ikke var kommet som aftalt. Kriminalassistenten beklagede det skete og forklarede, hvorfor politiet ikke havde kontaktet hende.